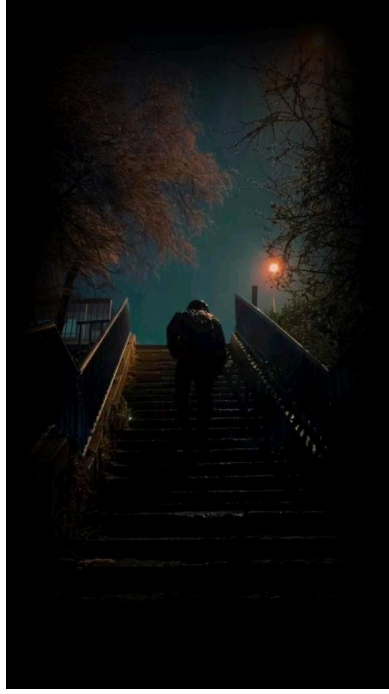

Sobalar Tüter Umudun Yerinde

– redfer · 19 Ağustos 2025

Ve asıl kavuşma bekliyor bizi öz vatanımızda.
Kalbin ortasına devriliyor büyüttüğümüz tüm dağlar.
Bir kum tanesi olabilmekmiş marifet,
rüzgâra eklenip diyar diyar keşfe böyle çıkılmış.
Ayuçlar kapalı,
kalpler kapalı,
akıl dahi kapalı.

Ne çabuk geçti saatler
İşte şimdi yaşlanma, yaşarma, durup düşünme vakti
düşme, kalma ve kalkamama vakti.
Sürgündeki insanın gönlünden fıskıran
heves adındaki
fâni sürgünler çürüyecek tek tek.

“Benimdir.” dediğim ne varsa hepsi
bende emanet.
her şey kendini yaka yaka sonuna ulaştırmış.
Hepten kül.

Boş bir kuruntuymuş sahiplik.
zerresi dahi dalga dalga kirletirmiş
erdemin berrak okyanusunu.
kıyıları cesetle dolu.

insan ki o okyanusta tek damladır.
Geldik gitmek üzere,
konduk göçmek üzere,
bildik unutmak, unutulmak
ve sevdik ayrılmak üzere.

İnsansın,
Aç kapıları!
Bir derviş konaklasın şehrinde,
bir yetim doyursun karnını.
Bir şehir ki her iyilik karanlığa yaktığın mumdur.
Pervanelerin çoğalır bu sayede.

Olsun,
bir olanda bin hayır barınır.
Köpük köpük yüksel,
kıyılarını teknelere hazırla.
Güneşe doğru döndür dümenini.
Doğruluk pusulan olsun.

İnsan şehirdir.
Mamur köşeleri gibi,
uğultulu uçurumları da
baykuş öten viraneleri de olacak elbet.
Kervanlar geçecek içinden,
gâh iyiliğe,
gâh kötülüğe ulaşacak.

İnsandır bu:
Yarısı siyah yarısı beyaz.
İnsandadır denge, arayış, savruluş,
İnsandadır yitiş, buluş, yok oluş
İnsan dersin,
dilini bir kelimedenden bir ömre uzanıp gider.

Gizlediđi yollar birbirine çıkar,
köprüleri kalabalık,
bulutları yağmur yüklü.

Zamanı gelince kışı yaşar,
sobalar tüter umudunun yerinde;
zamanı gelince de yaz çiçekleri bereket getirir
yarılmış toprağına.
İnsansın, kendi içine doğru sür atlarını.

Yaşadıkça anladım;
suyun da dağın da toprağın da bir nefesi var.
Sakince yaşamanın keyfidir onları güzelleştiren.
Kuvvet değildir insanı baki kılacak!
Köşende dinlenen ihtiyara
uzattığın bir bardak su kadardır hatıran,
hepsi bu.

insan ,
iyilik yaptıkça köklenir, yenilenir, lezzetlenir.
Tevazu gözdeki perdeyi yerlere seren
sessiz bir rüzgârdır.
Suya da benzer.
dađ ile boy ölçüşmek deđil,
dağları aşan tefekküre dalmaktır.
Geçkin hüznölere taze merhemdir

Su ol dilersem,
dağ ol, taş ol, çiçek ol, kuş ol, tüy ol, toprak ol;
ama ne olursa olsun
insanlığın ,
daima dünya yolculuđunun sonlanacađı güne
taşıyacak seni, beni, bizi.
Varlığa ulaşacak bir yokluk hâlidir.
Her insan hikâyesi .

redfer